

„превод“, който е четим не само за децата, но и за придружителите им. Музиката, дело на Виктор Крумов, разчита на дигитално детско звучене, което допринася за изграждането на сценичния облик на спектакъла и към нея отново е подхотено чувство за хумор и с ясно четими от по-възрастните зрители звукови препратки.

Още в първата сцена виждаме метеорологът (Коле Китанов), който се опитва да включи компютъра си (със качливо намигване на него има не ябълка, а отхапана круша за лого). Зад него е и висока около два метра конструкция – екран, където се появяват героите от историята. Създадени са две реалности на сцената. След това се появява Еленчето (Мила Иванова), което се превръща и в своеобразен разказвач на историята на Иванчо, който отива с котето си в планината, но животинчето се измъква от раничката му, за да избяга и по пътя си се запознава с други горски обитатели. Важно е да отбележа, че в рамките на целия спектакъл не се използва

мултимедия, а със средствата на кукленотеатрално имитиране се постига илюзията за компютърна реалност.

Смисълът на оригиналният текст както и любимата ми в него песен, която започва с „Казва се „приятел пръв“, но защо е той такъв?“ са запазени. Дори, когато компютърът бива изключен, историята продължава. Има и интересен обрат – метеорологът влиза във виртуалната реалност, за да се намеси в историята. Горските обитатели подлагат Иванчо на тест, който е визуализиран посредством познати компютърни игри (като например тетрис снежна буря). В няколко „нива“ виждаме проявления на приятелството, онагледени с упорството на малкото момче, което иска да открит котенцето. В крайна сметка се откритват. Щастлив край.

В спектакъла участват трима актьори, но те умело успяват да овладеят всички кукли зад паравана-монитор. Голямо впечатление прави Евгения Ангелова, която играе няколко различни персонажа и умело

успява да улови модулациите на гласовете им както и спецификата на движенията на горските обитатели (мечка, лисица). Куклите притежават геометрична пропорционалност (напомнят по-скоро на обекти), високи са не повече от 30 сантиметра и повечето от тях (горските обитатели) имат отделно глава и тяло, за да може при управлението им да се създава ефект на хиперболизирани движения. Що се отнася до отношението кукла-актьор, по-скоро можем да говорим за емоционално отстраняване от куклата, за да може тя да остане на преден план в зрителското възприятие.

В заключение бих искала да кажа, че „Кибер бяла приказка“ е много добър пример за адаптация на текст за куклен театър и осъвременяването му без „загуба“ на посланието. Вярвам, че развитието на драматургията и отношението към нея особено що се отнася до тази за деца, е ключово и решаващо за „отглеждането“ на аудитория, която ще има отношение към театъра и в бъдеще. ■

Сънувана музика

Боряна Георгиева в разговор с **Андрей Запорожски** (сценограф на „Малка нощна серенада“)

Пред нас стоеше задачата как да приобщим децата към класическата музика и как да превърнем това намерение в спектакъл. Решихме да е чрез силна визия, чрез ярки картини, каквито има само в детските сънища. Затова построихме разказа като сън на малкия Моцарт. Така възникна „Малка нощна серенада“ – една ранна композиция на детето-чудо. Той я сънува и смятаме, че тази музика е най-подходящата за първа среща на децата с Моцарт. Най-лесна е за възпитание в любов към класическата музика. Защото майката е пляла песни на малкия Волфганг, той е расъл с тях, освен че се е родил гениален. Моцарт е много удобен пример за децата, той има и детски произведения и на това е построено всичко в спектакъла. Разбира се използвани са и произведения от по-късните му години. Това не е само куклен спектакъл. Вплели сме в него мултимедия и смес от различни жанрове.

Избрахме ранните години от живота на Моцарт, защото смятахме, че така на децата ще им стане понятна класическата музика и ще могат да я възприемат непосредствено, с любов. Защото, ако допуснем, че малките бъдат заведени на класически концерт, те може да не почувстват музиката, да се отегчат и категорично да откажат да ходят повече. Тук има още един момент, чрез визуалните ефекти – видео, звук и други сцени, плюс класическа музика, въздействат на детето и то се вживява още повече... И виждаме по реакциите на децата, че винаги някой започва да дирижира, става от стола, просто подскача и така ние разбираме, че сме уцелили и че идеята в някаква степен е достигната.

В този смисъл театърът и музиката се сливат в едно. Когато децата отиват на театър, те се влюбват в музиката, а това ги кара да продължават да ходят на театър. ■